

Den næste sag på dagsordenen var:

12) Anden behandling af lovforslag nr. L 200: Forslag til lov om ændring af lov om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsvindgreb og oplysningspligter. (Udvidelse af lovens anvendelsesområde og ophævelse af revisionsbestemmelse).

Af justitsministeren (Lene Espersen).
(Fremsat 28/3 2007. Første behandling 18/4 2007. Betænkning 26/4 2007).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget overgik derefter til tredje behandling.

Afstemning

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Kl. 10.35

Den næste sag på dagsordenen var:

13) Forespørgsel nr. F 34:

Forespørgsel til justitsministeren og socialministeren:

»Hvilke initiativer vil regeringen iværksætte for at styrke den samlede indsats imod vold i hjemmet?«

Af Morten Bødskov (S), Kirsten Brosbøl (S), Mette Frederiksen (S), Karen Hækkerup (S) og Anne-Marie Meldgaard (S).

(Forespørgslen anmeldt 2/3 2007. Fremme af forespørgslen vedtaget 14/3 2007).

Begrundelse

Morten Bødskov (S):

I 2004 vedtog vi her i Folketinget i total enighed den såkaldte bortvisningslov. Formålet med loven var at gøre det muligt at bortvise eksempel-

vis en voldelig mand fra hjemmet, hvis han havde været voldelig eller truende over for sin samleverske eller sin kone. Med loven er der ingen tvivl om, at der var der bred enighed herinde i Folketinget om, at det var en håndsrekning til de mere end 40.000 kvinder, der i hjemmene hvert eneste år udsættes for fysisk vold – troede vi. For det viser sig nu efter 2 år, hvor den her lov har virket, at det er så som så med lovens anvendelse. Mulighederne for at bortvise mænd, som er voldelige over for deres koner, bliver stort set ikke brugt.

Derfor rejser vi den her forespørgsel i dag. Vi har meget vanskeligt ved at forstå, hvordan det kan være, at en lov, som er vedtaget i så bred enighed, total enighed, her i Folketinget, faktisk ikke bliver brugt, og derfor er hovedpointen med forespørgslen i dag, hvad justitsministeren og socialministeren vil gøre for, at den her lov kommer til at virke, og at vi får loven brugt, således at flere mænd bliver bortvist fra de hjem, hvor de udøver vold i et omfang, som jeg tror man skal læse de her redegørelser for at man forstår konsekvensen af.

40.000 kvinder udsættes for fysisk vold i hjemmet om året. Alligevel er det inden for de sidste 2 år kun blevet til små 50 bortvisninger. I den evaluering, som er kommet af bortvisningsloven, står det her sort på hvidt. Derudover fremgår det også, at nogle af de elementer, og helt centrale elementer, som var med i begrundelsen for, at vi lavede den lov, nemlig vold i hjemmet, skulle forebygges bedre.

Når der var tale om bortvisning, så skulle der være nogle til at tage hånd ikke bare om kvinden, børnene, men jo selvfølgelig også manden, og det samarbejde, som er forudsætningen mellem politiet og de sociale myndigheder, ja, det er stort set ikkeeksisterende. Kun i bortvisningssagerne taler de sammen. Og det strider for os at se mod intentionen i loven, hvor man ikke bare kan bortvise mænd, hvis de er voldelige, også hvis de er truende, men også ud fra såkaldte almene hensyn, altså er der bare den mindste mistanke om, at vold eller trusler indgår i de problemer en familie har, så er der mulighed for at træde til en bortvisning.

Så bortvisning er central i dag, men det andet element er jo selvfølgelig, at vi skal forhindre det, og vi skal forhindre, at vold i hjemmet udvikler sig, og gøre vores til, at den forhåbentlig forsvinder. Derfor er bortvisningen central, men det er også centralt, alt det, der ligger før, og ikke mindst alt det, som ligger uden om selve

bortvisningen, nemlig hvordan man kan beskytte kvinderne, hvordan man kan beskytte mændene, og hvordan vi kan få politi og sociale myndigheder til at samarbejde mere om det her.

Det er det, der er begrundelserne for, at vi har rejst forespørgslen i dag, og så vil jeg på den baggrund håbe på, at vi får en god debat, for det er en meget, meget vigtig sag, vi diskuterer i dag.

Besvarelse

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Vold i hjemmet er et alvorligt problem, og derfor har regeringen de sidste mange år igangsat både forebyggende og støttende aktiviteter, som løbende så også er blevet styrket og effektiviseret. Indsatsen er på mange områder planlagt i fællesskab med Folketingets partier, og det er en styrke, for vi skal sikre os, at indsatsen over for vold er både langsigtet og holdbar. Vi er også nået langt, men jeg vil også være den første til at slå fast, at vold mod kvinder og børn i hjemmet stadig er et stort problem, et problem, som vi fortsat skal have fokus på, og som vi fortsat skal udvikle nye metoder til at formindske.

Selv om volden ofte foregår inden for hjemmets fire vægge, så er det ikke kun den enkeltes problem. Det kræver også en samfundsmæssig indsats. Fordi vold i hjemmet i vidt omfang foregår i det skjulte, er det nok så vanskeligt at gribe fat om det, og meget af den vold, vi ved finder sted i hjemmet, bliver aldrig en sag for hverken de sociale myndigheder eller politiet.

Kl. 10.40

Men det betyder ikke, at vi skal lade problemet ligge. De seneste tal tyder på, at omkring 65.000 kvinder hvert år bliver udsat for fysisk vold. I to ud af tre tilfælde er volden begået af den nuværende eller den tidligere partner. Det anslås, at ca. 29.000 børn årligt overværer, at deres mor udsættes for vold. Vi skal gøre alt for at komme disse krænkelse af kvinder og børn til livs, også selv om det er vanskeligt, og selv om området er tabubelagt.

Problemet kommer bl.a. til udtryk ved, at der er ca. 2.000 kvinder og 2.000 børn, der hvert år må søge ly på et af landets krisecentre. Vi ser også problemet i kraft af de mange henvendelser, der bliver rettet til krisecentrene, hvor kvinder efterspørger råd og vejledning til, hvad de skal gøre. Statistikken viser, at antallet af henvendelser og overnatninger på krisecentrene

ikke har ændret sig bemærkelsesværdigt over de seneste år, og det er jo på trods af den massive indsats og kampagner, der er kørt for at forebygge volden.

Evalueringen af den landsdækkende kampagne mod vold fra 2005 viste, at flere i befolkningen er blevet klar over voldens negative konsekvenser, end før kampagnen kørte. Evalueringen viser også, at kampagnen har bidraget til at nedbryde det tabu, som tidligere har omgærdet volden og har gjort, at vold stiltiende er blevet accepteret.

Men at antallet af kvinder og børn på krisecentre fortsat er så højt, gør det klart, at vold imod kvinder og børn er et omfattende problem, og der er ikke nogen enkel løsning. Når en stor del af problemerne er skjulte, ja, så må indsatsen bredes ud, så må vi tage mange forskellige redskaber i anvendelse. Vi må have en bred vifte af tiltag både i form af forebyggelse som f.eks. bekæmpelse af den negative sociale arv og oplysningskampagner imod vold. Men samtidig er det også vigtigt, at der er relevante, målrettede tilbud til kvinder og børn, når skaden er sket.

Justitsministeren vil senere redegøre for en række nye tiltag på det politimæssige område og retshåndhævelsesområdet, herunder tiltag, som sikrer, at der sker en samlet og koordineret indsats mellem den sociale og den politimæssige indsats i forhold til at dæmme op for volden.

Turen tilbage til et almindeligt liv kan være meget lang, når man som voldsramt kvinde sidder på et af landets krisecentre. Og derfor er det så vigtigt at forebygge og bekæmpe volden, før den udvikler sig og politiet skal tilkaldes for at rede trådene ud.

Som det første i rækken af initiativer, som regeringen har igangsat, vil jeg nævne, at vi jo sidste år i november diskuterede, hvordan vi kunne styrke indsatsen over for voldsramte kvinder og ikke mindst over for de voldsramte børn, og efter en grundig diskussion af, hvilke initiativer der allerede var søsat, blev vi enige om, at regeringen skulle tage nogle yderligere initiativer og bevilge flere ressourcer til området.

Baggrunden var, at vi fik en ny undersøgelse, der viste, at 29.000 børn vokser op i familier med vold. Vedtagelsen resulterede i en sekspunktsplan med initiativer som opkvalificering af fagpersoner i skoler og daginstitutioner, skærpelse af fagpersoners underretningspligt i forhold til vold mod børn, erfaringsudveksling og praksissammenhang kommunerne imellem samt en styrket indsats i forhold til kvinder og børn, der

forlader krisecentrene, og endelig vedtog et samlet Folketing, at der skulle evalueres på regeringens handlingsplan mod børnemishandling.

Handlingsplanen mod børnemishandling blev lanceret i 2004. Den har indeholdt en række kampagner og kurser, f.eks. kurser til sårbare familier, med stærke signaler om, at konflikter og stress ikke håndteres med vold. Nogle af initiativerne i denne handlingsplan løber fortsat, og evalueringerne tyder på, at bevidstheden om f.eks. nødvendigheden af at reagere, når man får mistanke om, at et barn er mishandlet, er nået ud til en rigtig stor andel af befolkningen.

I forhold til vedtagelsen af de seks punkter redegjorde jeg i mit svar til Folketinget i april måned for, hvor langt vi er nået med indsatsen. Jeg kan bl.a. nævne, at både pædagoguddannelsen og læreruddannelsen er revideret, og vi har afsat en pulje på 200 mio. kr. i år til at løfte kvaliteten i dagtilbud, f.eks. til at opkvalificere personalet i forhold til at spotte problemer med vold hos udsatte børn og unge.

Derudover vil jeg naturligvis også gerne nævne vores højt prioriterede indsats i forhold til at bryde den negative sociale arv. Her har regeringen bl.a. afsat midler til behandling af børn i voldsramte familier, og en del af denne indsats hænger også sammen med indsatsen for at forbedre kvaliteten i dagtilbuddene samt gennem anbringelsesreformen få en endnu bedre håndtering af sager, hvor børn er udsat for vold og omsorgssvigt.

Og vedtagelsen af sekspunktsplanen kan også ses som et supplement til regeringens handlingsplan til bekæmpelse af mænds vold mod kvinder og børn i familien. Handlingsplanen løber fra 2005 til 2008 og bygger videre på det, vi tidligere har sat i værk.

Kl. 10.45

Handlingsplanen til bekæmpelse af mænds vold mod kvinder og børn fokuserer sine aktiviteter på forebyggelse og forankring af indsatsen inden for fire hovedmål. Og det er at støtte ofrene, at kunne tilbyde aktiviteter rettet mod voldsudøveren, at igangsætte initiativer, som opkvalificerer fagfolk på området og få mere viden og sørge for informationskampagner på området.

Der er afsat 64 mio. kr. til formålet, og penge er udmøntet i 37 konkrete initiativer. Og det følger vi jo så nøje i de relevante ministerier, sådan at vi løbende kan sende en status over implementeringen af projekterne over til Folketinget.

Hvis jeg skal fremhæve nogle af de enkelte initiativer i den her store samlede pakke, så er det jo bl.a. akut psykologhjælp til voldsramte kvinder, handicaptilgængelighed på krisecentre og oplysningskampagner over for de etniske kvinder på krisecentre på en række forskellige sprog. Der er oprettet et chatroom, hvor voldsramte børn kan kommunikere med hinanden, og der er behandling af voldsudøveren. Endelig er der også indsamling af statistisk materiale, sådan at vi kan følge udviklingen på området.

Det er meget væsentligt for regeringen, at børn og unge, der er udsat for vold i hjemmet, får den støtte og hjælp, de har brug for. Og særlig vil jeg gerne fremhæve et initiativ, som kan forbedre den støtte, der skal gives til kvinder og børn, som udsluses fra krisecentrene. Det omfattende projekt, der foregår i samarbejde med både kvindekrisecentrene og kommunerne, skal simpelt hen sørge for at hjælpe kvinder og børn, der udsættes for vold, ikke bare mens de er i krisecentret, men også efterfølgende. Der har igennem flere år vist sig at være et meget stort behov for at hjælpe disse personer især i udslusningsfasen. Og projektet vil derfor sætte særlig fokus på støtte og vejledning, psykologhjælp til kvinder og børn i det omfang, de har behov for det. Og frem for alt er målet at undgå, at mønsteret gentager sig.

Vi ved fra undersøgelser, at det er meget belastende for børn at overvære vold, og derfor er en del af projektet også at skabe netværksgrupper for børn, så de har mulighed for at få bearbejdet det, de har været udsat for.

Et andet vigtigt element i projektet er, at børn, der opholder sig i længere tid på krisecentrene, bibeholder tilknytningen til deres daginstitution eller deres skole. Og så skal der ses på hele kvindens og barnets situation, så man også får tænkt beskæftigelse, uddannelse, økonomiske forhold og andre praktiske forhold ind med hensyn til: Hvad er det for en hjælp og støtte, de måtte have brug for?

De kommuner, som har et krisecenter, vil blive inviteret til at deltage i projektet, og det indebærer, at pengene vil følge den enkelte kvinde, uanset hvilken kommune hun kommer fra eller flytter til efter opholdet. Formålet er, at alle kvinder får den hjælp og støtte, de har brug for. Jeg tror, at projektet vil være med til at forbedre samarbejdet mellem kommuner og krisecentre, og at det kan bidrage til, at flere får den hjælp, de skal have til at kunne komme i gang med en

ny tilværelse, så de ikke ender med at flytte tilbage til voldsudøveren.

Sidste år havde jeg et møde med borgmestrene fra de byer, hvor der er krisecentre, og det var for at sikre, at kommunerne lever op til deres ansvar og får hjulpet de kvinder og børn, der er på krisecentrene. Det var et meget positivt møde, og jeg tror, at det har medført en meget større bevidsthed om det ansvar, man har i kommunerne for at støtte op om de problemer, kvinderne måtte have.

Så vil jeg endelig gerne nævne, at kommunalreformen jo ikke har ændret spor ved kvinder og børns mulighed for at henvende sig på krisecentrene. Der gælder stadig væk det såkaldte selvmøderprincip, hvor det er forstanderen af kvindekrisecenteret, som træffer afgørelse om, hvorvidt man kan blive optaget. Så kommunerne har ikke indflydelse på, om en kvinde kan bede om hjælp på et krisecenter. Det er sådan, at selvmøderprincippet betyder, at kvinden til enhver tid vil kunne henvende sig og bede om hjælp på krisecenteret, uden at det først skal godkendes af kommunen.

Der har været historier fremme om, at kommunerne er begyndt at finde alternative løsninger, fordi det nu er gået op for dem, hvad det koster at have en kvinde boende på et krisecenter. Til det kan siges, at krisecentrene er landsdækkende, og det gælder, at kvinderne også anonymt kan henvende sig uden kommunernes samtykke og i øvrigt kan vælge frit, hvor i landet de vil benytte sig af krisecentrenes hjælp. Krisecentrene er et akut tilbud om midlertidigt husly og omsorg, og jeg synes, det har været meget afgørende, både at man kan henvende sig anonymt, og at der gælder selvmøderprincippet.

Kl. 10.50

Med hensyn til økonomien så er pengene fra driften af landets krisecentre jo blevet overført til kommunerne fra amtskommunerne, så der er altså præcis de samme penge til rådighed som før kommunalreformen.

Med handlingsplanens initiativer sætter vi også rigtig meget fokus på, at mænd skal holde op med at bruge vold som en måde at løse konflikter på, og derfor er der sat midler af til at give behandling til den voldelige mand, så man kan hjælpe ham til at bryde den her negative spiral gående på at gribe til vold.

Jeg synes, det er vigtigt, at mænd tager ansvar på sig i forhold til volden, og derfor er vi også i gang med at planlægge en kampagne,

hvor der netop er fokus på mændene, og på den måde supplerer det jo fint de tidligere kampagner, der har været målrettet kvinder og børn.

Det kan aldrig være acceptabelt at slå sin kone eller sine børn, og når så mange kvinder og børn bliver udsat for vold i hverdagen, ja, så handler det også om, at vi mere generelt skal arbejde med en holdningsændring og få alle mennesker til at tage afstand fra det. Vold skal bekæmpes, voldscirclen skal brydes. Det er ikke acceptabelt, at der er så meget vold i vores samfund.

Som nævnt er der ingen lette løsninger, men jeg glæder mig over, at vi jo i et bredt samarbejde i Folketinget gennem satspuljeaftalerne har sikret en omfattende og en bredspektret indsats, som jeg faktisk mener vi kan være stolte af. Med de forskellige initiativer, med de store handlingsplaner har vi sat massivt ind på mange fronter og følger op på de virkninger, der er.

Og der skal jeg så blot endelig understrege, at vi i regeringen løbende følger udviklingen og også sørger for at få dokumenteret indsatsen, så vi kan få bedre viden om, hvad det er, der kan gøre en forskel i forhold til at bekæmpe volden.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til socialministeren. Og så er det justitsministeren.

Justitsministeren (Lene Espersen):

Som socialministeren netop har redegjort for, har regeringen taget en lang række tværgående initiativer med henblik på at bekæmpe vold i hjemmet, senest med den nationale handlingsplan til bekæmpelse af mænds vold mod kvinder og børn i familien, en handlingsplan, der jo løber i perioden 2005-2008.

Handlingsplanen er iværksat i forlængelse af den tidligere handlingsplan 2002-2004 om bekæmpelse af vold mod kvinder og er således endnu et led i regeringens politik for at fastholde en kontinuerlig og en tværgående indsats på dette område.

Socialministeren har netop redegjort for en række af de initiativer på det sociale område, som regeringen har iværksat bl.a. som led i handlingsplanerne. Jeg vil derfor koncentrere mig om nogle af initiativerne på det politimæssige og strafprocessuelle område og i forhold til straffuldbyrdelse.

Som det vil fremgå, fokuserer initiativerne på det politimæssige område især på at forebygge, at konflikter i hjemmet udvikler sig voldeligt, el-

ler at en voldelig reaktion gentager sig. Det drejer sig om initiativer i handlingsplanerne og yderligere initiativer, som politiet har fundet grundlag for at iværksætte.

Det første, jeg vil nævne, er bortvisningsloven, der trådte i kraft i juli 2004. Efter min opfattelse er bortvisningsloven et rigtig godt redskab til at løse en række problemer i konfliktfyldte samlivsforhold. Bortvisningsloven giver som bekendt politiet mulighed for at bortvise en voldelig eller truende person fra hjemmet i op til 4 uger med mulighed for forlængelse i op til 4 uger ad gangen.

Samtidig med bortvisningen skal politiet underrette de sociale myndigheder, så de får mulighed for straks at tage skridt til løsning af de sociale problemer i hjemmet som f.eks. samlivsproblemer eller alkohol- og stofmisbrug, der ofte ses i forbindelse med vold og trusler i familieforhold.

I december 2006 offentliggjorde Justitsministeriets Forskningsenhed en evaluering af lovens anvendelse. Evalueringen viste, at politiet er tilfreds med loven, der vurderes at være et meget godt redskab i sager om vold i hjemmet. Men evalueringen viste også, at der mellem de forskellige politikredse har været store variationer, med hensyn til hvor stor en andel af de potentielle bortvisningssager der har ført til bortvisning.

Endvidere viser evalueringen, at det er usikkert, om politiet i alle tilfælde har foretaget underretning af de sociale myndigheder om bortvisninger.

Som jeg også tilkendegav i forbindelse med, at evalueringen blev sendt til Folketingets Retsudvalg, er det Justitsministeriets opfattelse, at bortvisningsloven er et godt redskab, og at evalueringen ikke giver anledning til at overveje ændringer af loven.

Kl. 10.55

Evalueringen har imidlertid givet anledning til, at rigspolitiet vil træffe foranstaltninger med henblik på at sikre, at politiet fremover i alle relevante sager er fuldt opmærksom på bortvisningslovens regler og på, at der skal ske underretning af de sociale myndigheder. Justitsministeriet vil fortsat følge udviklingen i lovens anvendelse og foretager en ny evaluering i 2009.

Det næste område, jeg vil fremhæve, er behandlingstilbud til mænd, der har været voldelige over for deres nærmeste. I fængslerne har Kriminalforsorgen i flere år tilbudt behandling til personer, der har vanskeligt ved at kontrollere

deres aggressivitet. Disse personer tilbydes et behandlingsforløb i anger management, der løber over ca. 30 timer. Der tilbydes også et mere omfattende behandlingsprogram i forebyggelse af vold, der løber over ca. 100 timer fordelt på 4 måneder. Og Kriminalforsorgen følger løbende behovet for at udbygge tilbuddet om behandling.

Herudover overvejes det i Justitsministeriet, om der er grundlag for at indføre en ordning, hvor mænd, der begår vold i hjemmet, idømmes en betinget dom med vilkår om behandling. Det er i den forbindelse væsentligt at huske på, at mænd, der begår vold over for deres nærmeste, i de fleste tilfælde vil stå til en ubetinget fængselsstraf. Og jeg går ud fra, at der er enighed om, at vold i hjemmet er alvorlig kriminalitet, der som udgangspunkt bør udløse en ubetinget fængselsstraf.

Hvis en ordning med behandling af voldelige mænd indføres, vil behandlingen således typisk skulle træde i stedet for en ubetinget fængselsstraf, og derfor er det vigtigt, at behandlingen har en sådan intensitet, at den med rimelighed kan træde i stedet for en ubetinget fængselsstraf, og at der er udsigt til, at behandlingen rent faktisk virker. Justitsministeriets Forskningsenhed har i lyset heraf iværksat en nærmere undersøgelse af eksisterende behandlingsprogrammer på området.

På det politimæssige og strafferetlige område er der endvidere fokus på at give ofrene den nødvendige støtte. Strafferetsplejeudvalget afgav således i 2006 en betænkning om ofrets processuelle retsstilling i straffesager, og jeg fremsatte på den baggrund den 31. januar i år et lovforslag om ændring af retsplejeloven. Lovforslaget er netop vedtaget i dag, tredjebehandlet af Folketinget, og det indeholder forskellige forslag, der generelt skal styrke retsstillingen for ofre, herunder give forurettede bedre mulighed for at følge sagen med gerningsmanden.

Der foreslås bl.a. indført en almindelig bestemmelse om, at politi og anklagemyndighed har pligt til at vejlede og informere ofrene om deres retsstilling og sagens forventede forløb. Desuden foreslås der indført en pligt for politi og anklagemyndighed til at underrette retten, hvis der er behov for særlig hensyntagen til at vidne, og en pligt for rettens personale til at bistå den pågældende, herunder særligt med henblik på at undgå en konfrontation med tiltalte. Den forurettede skal desuden have adgang til at overvære lukkede retsmøder i den pågældende

straffesag, medmindre formålet bag dørlukningen taler imod dette.

Jeg vil i den forbindelse også nævne, at der som led i flerårsaftalen for politiet for 2007-2010 sker en styrkelse af det landsdækkende net af lokale offerrådgivninger, bl.a. med yderligere vejledning om ordningen.

De initiativer, som både socialministeren og jeg har været inde på, har, som det jo er fremgået, til formål bredt at bekæmpe vold i hjemmet. Det har imidlertid vist sig, at der også har været behov for at iværksætte særlige initiativer til bekæmpelse af vold i hjemmet, der har baggrund i mere specifikke forhold. Rigspolitiet har således i januar 2007 udsendt en overordnet strategi for politiets indsats mod æresrelaterede forbrydelser og en vejledning til politiet om behandlingen af sådanne sager. Formålet med strategien og vejledningen er at sikre en effektiv og en ensartet politimæssig indsats mod æresdrab og andre strafbare forhold, der har forbindelse med kulturelt eller religiøst betingede normer og æresbegreber.

Rigspolitiet arbejder endvidere på en handlingsplan for, hvordan politiet i samarbejde med andre relevante myndigheder kan styrke indsatsen for at forebygge jalousidrab og andre alvorlige samlivsrelaterede forbrydelser. I den forbindelse overvejer rigspolitiet således muligheden for at udbygge samarbejdet mellem politi, sociale myndigheder og sundhedsvæsen med henblik på at sikre en effektiv udveksling af oplysninger om sager, hvor der er mistanke om, at en alvorlig samlivsrelateret forbrydelse vil blive begået. Et sådant samarbejde vil endvidere kunne understøtte, at der iværksættes relevante støtte-tiltag og hjælpeforanstaltninger i forhold til potentielle ofre og gerningsmænd.

Afslutningsvis vil jeg gerne understrege, at der ikke findes nogen hurtige eller lette løsninger, når det drejer sig om at bekæmpe vold i hjemmet. Vold i hjemmet skyldes ofte en række forhold, navnlig af social karakter, som man ikke kan lave om i løbet af kort tid. Forebyggelse af vold i hjemmet kræver en vedholdende og en mangesidet indsats. Derfor har regeringen iværksat bl.a. de initiativer, som socialministeren og jeg har omtalt her i dag, initiativer, som vi tror på vil gøre en forskel.

Kl. 11.00

Regeringen vil fortsætte den højt prioriterede indsats for bekæmpelse af vold i hjemmet, og derfor skal der ske en evaluering af initiativerne i den seneste handlingsplan, når den udløber i

2008. Som jeg har været inde på, er myndighederne løbende opmærksomme på, om der er behov for yderligere initiativer.

Herudover vil jeg gerne sige, at hvis forslagsstillerne kan pege på nye konkrete behov for initiativer, er regeringen selvsagt indstillet på at se nærmere på dem.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til justitsministeren. Så går vi til ordføreren for forespørgerne, fru Kirsten Brosbøl.

Forhandling

Kirsten Brosbøl (S):

Tak for besvarelsen til begge ministre. Jeg synes, vi bl.a. fik klarhed over, at regeringen også synes, der er behov for nye tiltag og et fortsat fokus på, hvordan vi hele tiden kan forbedre vores indsats mod vold mod kvinder. Jeg vil også gerne kvittere for justitsministerens åbning for, at hvis vi kan komme med nye forslag, vil man også gerne se på dem. Det kan jeg forsikre ministeren for at vi løbende vil gøre.

Socialministeren var inde på, at vi jo i efteråret havde en forespørgsel, hvor fokus primært var rettet mod vold mod børn eller børn i voldsramte familier. Det er rigtigt, at vi der blev enige om en bred vedtagelse med nogle initiativer rettet direkte mod børnene, og derfor kan man jo spørge, hvorfor vi så skal diskutere vold igen i dag.

Der er det jo sådan, som det også blev nævnt i motivationen for forespørgslen her, at der er sket en række ting siden, som vi mener det er vigtigt at vi får taget fat på at få grundigt behandlet her i Folketinget. Bl.a. har vi fået evalueringen af loven om bortvisning af voldelige mænd, og der kan vi jo helt klart se eksempler og tydelige tegn på, at der er brug for en styrket indsats, at det langtfra er tilstrækkeligt, hvad der er blevet gjort på det område.

Samtidig er kommunalreformen trådt i kraft, og det ser vi altså også nu konsekvenserne af, bl.a. på det her område og bl.a. for krisecentrene rundt omkring. Så har vi også for nylig fået LOKK's årsrapport om kvinder og børn på krisecentrene, som også afslører bekymrende svigt over for de mennesker, som desperat har brug for hjælp. Derfor mener vi, at der er god grund til, at vi igen tager en debat i dag om indsatsen for voldsramte kvinder og børn.

Det er selvfølgelig ikke tilfredsstillende, at loven om bortvisning så langtfra bliver udnyttet til fulde, det hører jeg også at regeringen her i dag erkender at den ikke gør.

Vi skal huske på, hvad baggrunden for den her lov var, nemlig at skåne ofrene eller offeret og i stedet fokusere på, at den, som udøver volden, altså også er den, der må forlade hjemmet, så det ikke er sådan, at kvinderne og børnene må flygte fra hus og hjem og skal ud af de vante rammer. For så vidt er det jo ganske logisk, at den, der er skyld i problemerne, også er den, der må finde et andet sted at være.

Derfor er det også uacceptabelt, at loven langtfra bliver udnyttet tilstrækkeligt. Bl.a. kunne den være anvendt i langt flere tilfælde. Vi hørte i motivationen, at det altså på 2 år kun er sket i 45 tilfælde. Det synes vi er helt uacceptabelt. Der er også problemer i de sager, hvor loven anvendes. Det halter med politiets underretning til de sociale myndigheder, og når underretningen sker, er det i de fleste tilfælde den eneste kontakt, der er mellem politi og sociale myndigheder.

Det er også småt med den proaktive indsats fra socialforvaltningens side, og ingen af de voldelige mænd har ifølge evalueringen modtaget behandling for den voldelige adfærd. Det hører jeg også i dag at vi sådan set er enige om er en væsentlig del af indsatsen mod vold i hjemmet. Kun i de sager, hvor der er børn i hjemmet, er der igangsat hjemmebesøg og længerevarende opfølgning, og det er jo også fuldstændig i modstrid med intentionerne, nemlig at kvinderne selvfølgelig også skal have en målrettet social støtte i bortvisningssagerne.

I alle de tilfælde, hvor loven er anvendt, er det sket på foranledning af offeret, og muligheden for at bruge hensynet til almenvellet er altså aldrig blevet brugt. Det resulterer jo i, at såfremt at manden kommer tilbage, og der bliver enighed mellem kvinden og manden, kan politiet ikke gribe ind.

For os er der ingen tvivl om, at lovens manglende succes også hænger sammen med, at man ikke fra starten har sat fokus på en helhedsorienteret indsats i de her sager. Der er jo ikke nogen tvivl om, at bortvisning i sig selv ikke løser problemerne på sigt. Vi er nødt til også at fokusere på den sociale indsats, på hjælpen og efterværnet for offer og udøver og børn. Og der er det helt afgørende, om den her indsats vil virke på sigt.

Socialdemokraterne mener derfor, at der er behov for en markant forøget indsats for, at loven om bortvisning kommer til at virke efter hensigten. Det gælder ikke kun, at kendskabet til loven bliver udbredt, det gælder så sandelig også, at vi får taget hånd om den helhedsorienterede indsats.

Kl. 11.05

Der mener vi altså, at vi kan hente inspiration fra det land, vi så at sige har hentet lovgivningen fra, nemlig Østrig, hvor man jo ikke bare har lavet en bortvisningslov, men hvor man også har lavet nogle såkaldte interventionscentre, som sikrer, at så snart der er en bortvisningssag, går der nogle mekanismer i gang, som sørger for, at der bliver taget hånd om kvinden, at der bliver taget hånd om børnene, og at samarbejdet mellem de forskellige myndigheder kommer til at fungere glat. Og det mener vi altså at vi er nødt til at se på. Men først og fremmest vil jeg gerne understrege, at det her er ministerens ansvar at sørge for, at den lov, vi i 2004 blev enige om her i Folketinget, også bliver håndhævet, og at den bliver brugt sådan, at vi kan få sat ind over for de her problemer.

Jeg skal også nå at sige lidt om kommunalreformen. Det er jo sådan, at vi har set en række eksempler på problemer, efter at kommunalreformen er trådt i kraft. Finansieringen er ændret fra en driftsbevilling til, at man nu i stedet finansierer efter pladserne. Det betyder altså bl.a., at vi oplever store forskelle mellem kommunerne på, hvad det skal koste, men også, at der altså hos mange sagsbehandlere nu sker det, at man i stedet henviser kvinder til nogle billigere løsnings – vi har set hoteller, vi har set kvinder, der er blevet henvist til campingpladser.

Det kan da ikke være meningen, at de her kvinder, der om nogen har brug for hjælp og støtte i den meget, meget svære periode, som det er, skal henvises til enten hoteller eller campingpladser, hvor der jo overhovedet ikke er den beskyttelse og den hjælp, der skal til, for at de kan komme på fode igen. Det mener vi er dybt problematisk, og vi advarede også, før kommunalreformen trådte i kraft, om, at det her kunne blive et problem.

Vi ser også stadig væk eksempler på, at kommunerne er alt for lang tid om at gribe ind i sager, hvor der er mistanke om vold mod børn. Der er mange, der ikke overholder tilsynspligten over for børnene på krisecentrene, og det er fuldstændig uacceptabelt, at vi stadig ser de her tilfælde.

Socialdemokraterne vil have sikret kvinder og mænd over hele landet adgang til hjælp og behandling som voldsofre eller udøvere, uanset om det er på krisecentre eller i hjemmet. Derfor skal jeg på vegne af Socialdemokraterne, Det Radikale Venstre, SF og Enhedslisten fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»Idet Folketinget konstaterer, at evalueringen af loven om bortvisning fra hjemmet klart viser en mangelfuld indsats over for vold i hjemmet, opfordrer Folketinget regeringen til at

- styrke den samlede indsats over for vold i hjemmet,
- præcisere lovens muligheder for bortvisning over for politi og sociale myndigheder og styrke deres uddannelse i pligter og muligheder og deres samarbejde i bortvisningssager,
- støtte oprettelse af »interventionscentre« for, efter østrigsk forbillede, at styrke koordinationen i indsatsen over for voldsramte og voldsudøvere i forbindelse med bortvisning,
- sikre voldsramte kvinder og børn landsdækkende adgang til krisecentre med uddannet personale til bl.a. at yde psykologhjælp og konflikthåndtering,
- sikre landsdækkende behandlingstilbud til voldsudøvere,
- undersøge kommunalreformens konsekvenser for den samlede indsats mod vold i hjemmet og behandlingen heraf og
- udarbejde en evaluering af handlingsplanen til bekæmpelse af mænds vold mod kvinder og børn i familien inden juni måned 2008.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 68).

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (*Se foran*). Dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

Jeg kan se, at der ikke er nogen, der har meldt sig, så jeg siger tak til den socialdemokratiske ordfører og beder Venstres ordfører, hr. Søren Pind, komme på talerstolen.

Søren Pind (V):

Vold i hjemmet er et komplekst fænomen. Vold er i sig selv et banalt fænomen, men i disse sager om typisk mænds vold mod kvinder eller børn er der flere komplicerende faktorer.

For det første foregår volden i det mest private og mest intime, nemlig hjemmet. Derfor opfattes volden i mange tilfælde aldrig, og hvis den gør, er det omgivende samfund tilbøjeligt til at undlade at handle ud fra en betragtning om, at det er ubehageligt, og at det jo tilkommer familien.

Kl. 11.10

For det andet er vold mellem ægtefæller eller samlevende et fundamentalt misbrug af den tillid og nærhed, der eksisterer mellem mand og kvinde, der deler bord og seng. I denne relation må begge parter kunne støtte sig til en forventning om, at tilliden og nærheden værnes og respekteres.

For det tredje kan en kvinde, der udsættes for vold i hjemmet, føle sig tvunget til at blive i det voldelige forhold for at beskytte de fælles børn mod mandens overgreb. Særligt gælder det, når der er tale om misbrug af en dominerende stilling, og dette er så meget desto mere sandt i tilfælde, hvor der øves vold mod de allersvageste, nemlig børnene.

Fordi problemet er så komplekst, naturligvis meget mere komplekst, end jeg på denne korte tid kan nå at redegøre for, er det for samfundet både en retspolitisk og socialpolitisk udfordring at sikre, at disse krænkelse af den individuelle frihed og menneskelige integritet bliver færre i antal – og antallet er højt. I hvert fald 40.000 og måske helt op mod 65.000 kvinder udsættes årligt for fysisk vold, og i cirka to tredjedele af tilfældene begås volden af en nuværende eller en tidligere samlever. Cirka 30.000 børn vokser op i hjem, hvor der forekommer vold.

For så vidt angår den retspolitiske del, er der sket en del nye udviklinger. Bortvisningsloven giver hjemmel for politiet til at bortvise voldelige eller truende personer fra hjemmet i en periode på 4 uger med mulighed for forlængelse. En undersøgelse fra Justitsministeriet har vist, at politiet er tilfreds med loven, men samtidig viste den, at politiet i visse tilfælde ikke er tilstrækkeligt opmærksom på de muligheder, som loven giver. Vi noterer os, at det problem søges løst i samarbejde med rigspolitiet.

Når der er rejst en sag om vold, vil personen, der har begået volden, typisk få en ubetinget fængselsstraf, og under afsoningen tilbyder Kriminalforsorgen behandling i form af såkaldt anger management.

Venstre konstaterer, at der i Justitsministeriet foregår undersøgelser for at fastslå, om betingede domme med vilkår om behandling kan være

reelle alternativer til ubetingede fængselsstraffe. Sikkert er det dog, at vi i Venstre ønsker, at der skal være mærkbare konsekvenser for voldelige mænd.

Samtidig behandler Folketinget i dag lovforslag om styrkelse af ofres retsstilling, der vil forbedre de forurettedes muligheder for at følge sagen og indføre vejledningspligt for anklager og politi om ofres retsstilling. Venstre hilser vedtagelsen af dette forslag velkommen.

Et særligt problem udgør den såkaldt æresrelaterede vold, men jeg kan forstå, at rigspolitiet har udarbejdet en strategi for behandlingen af sådanne sager og en handlingsplan for, hvorledes indsatsen bedst samarbejder med andre relevante myndigheder for at forhindre denne vold.

Socialpolitisk er der andre tiltag. Der er en række forskellige initiativer, bl.a. en sekspunktplan, som socialministeren nævnte i sin tale.

Derudover bemærker Venstre, at regeringens fokus på at bryde den negative sociale arv er uformindsket, herunder at regeringens handlingsplan for mænds vold mod kvinder og børn, der løber fra 2005 til 2008, er udmøntet i 37 konkrete initiativer som mulighed for akut psykologhjælp, kampagner rettet mod etniske kvinder på krisecentrene og øget informationsindsamling, der gør det muligt at danne sig et overblik.

Også for børn er der søsat initiativer. Bl.a. skal der sikres mulighed for, at børn kan beholde tilknytningen til daginstitutioner og skoler, at socialt netværk og familien inddrages i højere grad, og at netværksgrupper giver børn, der har overværet vold i hjemmet, mulighed for at bearbejde deres oplevelser. I det hele skal indsatsen sikre, at man for både mænd, kvinder og børn så vidt muligt bryder det mønster med vold, der hersker i de pågældende familier.

Desværre kan ingen af de ovennævnte initiativer sikre, at vold i hjemmet ikke forekommer. Det kan være medvirkende til, at antallet af voldstilfælde formindskes, men det er i sidste ende de voldelige mænds ansvar.

Derfor hilser Venstre socialministerens initiativ vedrørende en landsdækkende kampagne med det fokus velkommen.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Der er ikke nogen spørgsmål. Tak til ordføreren.

Hr. Kim Christiansen som ordfører.

Kim Christiansen (DF):

Vold mod kvinder og børn af forsmåede ægtemænd, kæresten eller andre, som ikke kan styre deres aggressive adfærd, er afskyeligt. Det tror jeg alle er enige om, måske lige med undtagelse af dem, der udøver volden.

Kl. 11.15

En ting er selve volden og de fysiske skader, men værre end de fysiske skader er de psykiske og frygten hos mange kvinder for, at det her skulle ske igen. Børn traumatiseres for livet, det er ikke altid, de er udsat for vold, men bare det at opleve far banke mor er for de fleste en oplevelse, der brænder sig fast i erindringerne for livet. Ofte ligger der misbrugsproblemer bagved.

Mange udenlandske kvinder og deres børn hentet til Danmark af danske mænd udsættes for vold. Mange kvinder og børn i indvandrerfamilier udsættes for vold. Årsagerne er mange, og løsningerne er ikke nemme. Derfor synes jeg, det er en meget relevant debat, vi har her i dag, og et meget relevant emne at tage op.

For Dansk Folkeparti handler det om to ting. Dels handler det om, at der selvfølgelig skal være et ordentligt strafniveau for de personer, som udøver volden, og samtidig skal der også være et ordentligt behandlingstilbud, så vi forhåbentlig kan få dem kodet om oppe i hovederne til at argumentere med ord frem for med næverne.

Næsten endnu vigtigere er beskyttelsen af kvinder og børn. Det må være ganske forfærdeligt at skulle leve i konstant frygt for, at en eller anden vanvittig eksmand eller ekskæreste skal opsøge en. Alene denne frygt kan være opslidende og endnu mere invaliderende end en eventuel fysisk vold.

Der er sat en masse satspuljepenge af til krisecentrene. Penge, der falder på et tørt sted. Desværre kniber det som i mange andre tilfælde, hvor politi og sociale myndigheder skal samarbejde, med at få koordineret tingene. Senest har vi i pressen set, at kommunerne nu, når de får overdraget opgaven, indlogerer kvinderne på hotel, enten på grund af at der mangler sikrede pladser, eller også fordi man er ude i noget ganske elementær kassetænkning. Jeg skal ikke kunne sige, hvilke motiver der er, men det er en ganske uacceptabel måde for kommunerne at håndtere de her problemer på.

Der er taget utrolig mange initiativer på det her område, senest med bortvisningsloven, som vi også har set en evaluering af, og der er i hvert fald noget, der tyder meget på, at kendskabet til

bortvisningsloven har brug for at blive udbredt i politiets kredse.

Så kan man spørge, hvad en bortvisningsdom hjælper, hvis ikke den overholdes. Giver den sikkerhed for kvinden? Dansk Folkeparti har tidligere rejst debatten om kvinders mulighed for at opnå beskyttelse med overfaldsalarmer. Der er i dag 200 til rådighed sat op mod 40.000 tilfælde af vold. Det kan måske synes som værende lige i underkanten.

Vi har også haft diskussionen om, hvorfor man ikke udleverer peberspray til kvinder, der føler sig truet, så de trods alt har en mulighed for at forsvare sig i de 11 minutter, som vi har fået konstateret at politiets gennemsnitlige responstid er. Der er mange tiltag, vi kunne tage. Der var ikke stor opbakning til det, da vi talte om peberspray, men det var såmænd også bare et forsøg på at foreslå noget andet end pæne ord, undersøgelse og evalueringer, som alt sammen foregår, mens flere og flere kvinder og børn udsættes for vold i hjemmet i en stadig stigende spiral.

Med jævne mellemrum dukker der sager om jalousidrab op på avisernes forsider, tragiske hændelser, som måske kunne have været undgået. De kunne måske undgås, ved at man ændrede reglerne for varetægtsfængsling i sager om vold eller trusler. Det kunne være en mulighed for om ikke andet så at vinde tid til at skabe foranstaltninger for at sikre den eller de, som er blevet udsat for vold eller blevet truet med vold.

På mit kontor har jeg stakkevis af papirer om vold mod kvinder og børn, høringer, forespørgsler, samråd m.v., og i dag føjer vi endnu mere papir til den stak. Ikke at debatterne ikke er vigtige, høringerne er vigtige, for de giver os hele tiden en større og større viden om, hvor slemt det egentlig står til. Men det, der er interessant, er, hvad vi som politikere så også beslutter os for reelt at gøre. Derfor havde det været befriende, at vi, når vi kom med forslaget om flere overfaldsalarmer, flere peberspray eller peberspray generelt, havde set en masse hænder fare i vejret her i salen. Sådan var det ikke, men vi giver ikke op. Vi vil stadig væk arbejde for tiltag.

Jeg skal oplæse følgende:

Forslag til vedtagelse

»Folketinget anerkender, at regeringen har iværksat en række initiativer for at forebygge vold i hjemmet, herunder at regeringen sammen

med satspuljepartierne har iværksat handlingsplanen til bekæmpelse af mænds vold mod kvinder og børn i familien.

Folketinget konstaterer, at evalueringen af bortvisningsloven har vist, at der er behov for at udbrede kendskabet til loven.

- Folketinget noterer sig,
- at der er og vil blive iværksat tiltag for at udbrede kendskabet til bortvisningsloven hos politiet samt styrke kommunernes opfølgning i forbindelse med bortvisning,
 - at regeringen vil sikre, at voldsramte kvinder og børn – bl.a. med henblik på deres beskyttelse – har adgang til kvindekrisecentre, og
 - at der tages initiativ til fagligt og organisatorisk at udvikle kommunernes samarbejde med krisecentrene – herunder særlig udslusning.

Folketinget opfordrer regeringen til at fortsætte den højt prioriterede tværgående indsats på området ved bl.a. at udvikle landsdækkende behandlingstilbud til voldsudøvere og foretage en samlet evaluering af handlingsplanen inden udgangen af 2008.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 67).

Kl. 11.20

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (*Se foran*). Også dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

Tom Behnke (KF):

Lige umiddelbart da jeg så, at vi skulle have den her forespørgselsdebat, tænkte jeg, at det var noget hurtigt, fordi vi allerede tilbage i november 2006 – det er jo ikke mange måneder siden – havde en stor forespørgselsdebat her i Folketinget, hvor det var SF, der var initiativtager, og hvor vi jo nåede frem til et forslag til vedtagelse, som blev vedtaget i enstemmighed. Det er jo egentlig i virkeligheden kendetegnende for, at vi, hver gang vi har nogle af de her debatter, så er meget enige.

Men der er jo sket meget siden november 2006, når man sådan alligevel lige får kigget efter på skrivebordet i, hvad der ligger af papirer og rapporter og evalueringer. Derfor er debatten her i dag meget, meget vigtig. Det er en vigtig debat, først og fremmest fordi det er vigtigt, at vi til stadighed er opmærksomme på de problemer, der findes.

Det er vigtigt, fordi de problemer, der findes, og som bør løses, ikke er nemme at løse. Derfor

skal vi til stadighed holde hinanden op på, at det her er et område, der skal være fokus på, det er et område, vi skal være særlig opmærksomme på.

For det er uhørt, det er urimeligt, at særlig kvinder udsættes for vold i hjemmet, og at børnene ofte er vidner til det eller måske endda selv er ofre. Folketinget har flere gange enstemmigt bakket op om regeringens politik og tiltag, og det er jo ikke kun den nuværende regering. Når jeg tænker tilbage, har tidligere regeringer jo også på samme måde opnået enstemmighed fra Folketinget i indsatsen og i kampen mod volden i hjemmene.

Justitsministeren og socialministeren har i dag redegjort for de mange, mange tiltag i kampen mod vold i hjemmet og ikke mindst det meget store forebyggende arbejde, som er iværksat. Vi taler her om forebyggelse. Vi taler om, at der skal være en bevidsthed om, at det er helt uacceptabelt at udøve vold. Det er ikke kun uacceptabelt at udøve vold på gader og stræder, det er også uacceptabelt i de private hjem. Vi vil ikke acceptere det.

Det skal også være sådan, at alle tager afstand fra volden, og det er egentlig også min opfattelse, at vi i dag er nået dertil, at der er en forståelse for, at det her er helt uacceptabelt. Der er ikke nogen, der på nogen måde går ind og forsvarer, at der sker vold, heller ikke i hjemmene.

Det, der så også er vigtigt, er jo, at myndighederne griber resolut ind, når det så alligevel sker. Den politimæssige indsats går jo på voldsanmeldelsen, og vi har skærpet strafferammerne, således at der bliver givet markante straffe i dag til voldsudøverne. Vi har jo også fået ændret lovgivningen, således at når der først foreligger en anmeldelse om hustruvold, kan den anmeldelse ikke trækkes tilbage. Det kunne man i gamle dage, men det kan man ikke længere. Sagen skal køres igennem, fordi man har haft en formodning om, at mange af de kvinder, der trak anmeldelserne tilbage, gjorde det, fordi de blev truet til det, eller fordi de ikke turde føre sagerne igennem. Så de bliver kørt i dag.

Kl. 11.25

Vi har også lavet den nye lov efter den såkaldte østrigske model med bortvisning af manden, og vi har også sørget for, at politiet assisterer og hjælper til, at kvinden og børnene, hvis de er med, kan komme til et krisecenter og komme ind der på alle tider af døgnet, og at det er et tilbud, der ligger i hele landet. Ikke mindst er der så også det nye lovforslag, som vi lige har vedta-

get her i dag, nemlig hjælp og støtte til ofrene, L 128, som jo i høj grad går ind og bakker op om ofrene og sørger for at hjælpe og støtte ofrene endnu mere, end man har gjort hidtil.

På det socialfaglige område er der også en lang række muligheder. Bl.a. er der, som jeg har nævnt, de landsdækkende tilbud om muligheder om beskyttelse på krisecentrene, og der er der jo fri adgang. Der er så kommet noget op her på det seneste, som handler om egenbetaling. Der er noget, der tyder på, at der er nogle af kommunerne, som har glemt, at der er nogle penge, der er fulgt med opgaven, og der tror jeg, det er vigtigt, at vi lige får set på, hvordan det går, og at vi holder lidt øje med, hvordan udviklingen bliver omkring egenbetaling. For det skal selvfølgelig ikke være sådan, at man ikke har råd til at komme på et krisecenter. Det er helt uholdbart.

Så jeg er meget opmærksom på, at vi skal have holdt regeringen fast på at holde øje med, hvad der sker derude på det punkt.

Det er også vigtigt, at der, når man er på et krisecenter, fra kommunens side er forskellige tilbud om f.eks. psykologhjælp m.v., at der sørges for en god opfølgning på sagerne, og at der sørges for en god udslusning. Der er afsat 52 mio. kr. på satspuljen til at forbedre udslusning, således at vi ikke har de situationer, hvor kvinden typisk, fordi hun måske ikke har andre muligheder, suser direkte tilbage den voldelige mand. Det er jo helt uacceptabelt, hvis det er sådan, at hun føler sig tvunget til det eller presset til det. Der skal man altså være bedre til fra myndighedernes side at sørge for, at udslusningen foregår på en ordentlig måde, at der bliver fulgt op, og at vi sørger for en helhedsorienteret indsats.

Så skal vi selvfølgelig også forhindre gentagelser, og her er det vigtigt lige at understrege, at vi, hvad angår voldsudøverne, også har afsat penge til at sørge for, at der bliver bedre muligheder for, at man kan gå ind og bearbejde og behandle dem, som ikke kan finde ud af at opføre sig ordentligt.

Det, der så er tilbage, er jo spørgsmålet: Hvad er så gået galt? Hvorfor er det ikke så godt, som vi kunne tænke os? Der tror jeg det er vigtigt at vi arbejder videre. Jeg går ud fra, at vi over for alle aktører skal sørge for, at de er bekendt med de spilleregler, der er. Politiet er jo blevet opdateret, men jeg tror, der er mange andre aktører.

Så det er den samlede indsats, det er en koordinering af indsatsen, det er opfølgning, og det

er udslusning for at nævne de kodeord, som jeg tror, vi skal arbejde videre med, og nu er der rødt lys, desværre.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til ordføreren. Næste ordfører bliver fru Lone Dybkjær.

Lone Dybkjær (RV):

Som flere ordførere har været inde på, findes der ikke nogen lette løsninger på det her område, og jeg synes i virkeligheden, at Venstres ordfører, hr. Søren Pind, meget godt beskrev, hvorfor det bliver endnu sværere, nemlig fordi vi sådan værner om hjemmets integritet. Vi er meget forsigtige med at gå ind på det private livs område, men i virkeligheden må man sige, at der, når det drejer sig om vold, overgreb, incest, og også når det drejer sig om voldtægt, altså er tale om hjemmet, i hvert fald i en lidt udvidet forstand, og derfor kan det altså ikke nytte noget, at vi er så håndsky på det her område.

Vi bliver nok nødt til at sige, at hvis vi virkelig vil gøre noget ved det her område, bliver vi altså nødt til ikke at være så forsigtige, selv om det foregår inden for privatlivets rammer. Eller bliver det løs snak, hvad vi kommer med.

Jeg vil slet ikke gå ind på, hvor meget der i virkeligheden også skyldes en meget traditionel mandsopfattelse af mænds rettigheder her i samfundet. Det ville ellers være fristende også at nævne prostitution, for jeg ser det i virkeligheden lidt samlet, men det vil jeg lade være med. Jeg vil i virkeligheden mere fokusere på det med hjemmet, for jeg synes, det er vigtigt, at vi prøver at finde frem til, hvordan vi rent faktisk bedre kan gå ind i det her område.

Jeg synes, evalueringen tydeligt viser, at vi ikke gør nok. Der er jo heller ingen, der selvfølgelig kan tro på, at bare fordi vi laver en handlingsplan, og det kører i nogle år, så har vi løst problemerne, men jeg synes i hvert fald, at vi allerede nu har så meget viden, at vi måske kan spørge, om der er nogle ting, som vi yderligere er nødt til at gøre.

Et af de områder, som jeg synes, det er fantastisk vigtigt, vi går ind i, er det kommunale. Det kan jo ikke nytte noget, at vi laver alle mulige handlingsplaner, som i meget høj grad er baseret på, at der er ressourcer i det kommunale område. Så kan regeringen sige: Det er ikke vores område, det er kommunernes og alt muligt, men det er jo ikke nok, for vi kan ikke bare henvise til, at det er kommunerne.

Så må vi finde ud af, om kommunerne ikke skal have øgede midler på noget af det socialpolitiske område. Socialrådgivere og alle mulige, der beskæftiger sig med familieforhold, er jo totalt overarbejdede, og det betyder, at der ikke er ressourcer til en ordentlig indsats. Jeg synes, at vi bliver nødt til at diskutere det, hvad enten det ligger i det ene eller det andet regi.

Kl. 11.30

Jeg synes også, at regeringen er nødt til at acceptere, at alt ikke er fuldstændig gyldent, bare fordi vi har fået en kommunalreform. Det kan godt være, at samfundets problemer i takt med en hel række ting på en lang række områder er blevet så store, at vi er nødt til at sætte mere ind på det, end vi har skullet gøre tidligere. At der er behov for en øget indsats fra kommunernes side, det er jeg simpelt hen overhovedet ikke i tvivl om. Jeg synes heller ikke, at man snakker med nogen kommunalfolk, som ikke siger: Jamen sådan er det, vi kan ikke blive ved at spare så meget, som vi gør, og vi kan ikke blive ved at kræve så meget dokumentation og skriftligt arbejde og så regne med, at vi stadig væk også får tid til den virkelige indsats.

Så synes jeg også, at det manglende samarbejde mellem myndighederne er værd at bemærke. Det fremgår jo meget klart af rapporten, at der ikke er et ordentligt samarbejde mellem politi og det sociale område, og igen må vi spørge: Hvorfor er der ikke det? Er det, fordi politiet ikke tager kontakten, eller er det, fordi socialrådgiveren eller socialmedarbejderen, tror jeg vi skal sige, ikke har en jordisk chance for i virkeligheden for alvor at gå ind i det her område?

Så vil jeg sige noget om spørgsmålet om kvinderne. Der vil jeg godt diskutere også spørgsmålet om finansieringen af psykologbistand og alt muligt andet. Jeg har i hvert fald en oplevelse af, at en række kvinder føler, at de ikke tør henvende sig til de sociale myndigheder, fordi de er bange for, at børnene bliver taget fra dem og givet til faren af en grund, nemlig at de simpelt hen er ude over kanten af, hvad de kan klare og derfor fremstår som sådan lidt usammenhængende, og hvad ved jeg, mens den voldelige far har styr på det hele, ikke? Det er klart, for han er ude med sine aggressioner, han har tæsket sig til rettighederne. Jeg synes, at vi bliver nødt til at gå meget mere ind i det her.

Kvinderne får ikke den fornødne psykologbistand, hvorimod mændene får. Sådan som jeg har hørt det, men det kan jeg få bekræftet eller afkræftet af socialministeren, får kvinderne fak-

tisk mindre psykologbistand, end mændene får, og de skal betale for det. Men vi må diskutere: Ligger det her rigtigt?

Så vil jeg også sige, at jeg er ked af, at netværket ikke er blevet til noget, og jeg synes, det er meget vigtigt, at vi prøver på at finde ud af, hvordan vi kan styrke det netværk, så kvinderne ikke bare står i de her isolerede situationer.

Jeg vil sige, at jeg faktisk ikke har haft nogen mulighed for at komme specielt ind på spørgsmålet om de voldsramte kvinder, som har en anden etnisk baggrund end dansk – der er forholdene jo sådan, at de er nervøse for at blive smidt ud af landet – men det har de her 5 minutter ikke tilladt.

Vi står selvfølgelig bag det forslag til vedtagelse, som Socialdemokraterne har fremsat, og som vi jo er medforlagsstillere til. Og så undrer vi os stiltfærdigt over, at det lige præcis er Dansk Folkeparti, der er forslagsstiller på regeringspartierne vegne. Vi kan jo gætte, hvorfor det er sådan, men jeg vil ikke her fremsætte nogen teorier. Der er sådan set nok at snakke om i Folketinget i forvejen.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til ordføreren. Og så er det nu fru Pernille Frahm som ordfører.

Pernille Frahm (SF):

Jeg vil gerne starte med at sige tak til socialministeren for at lægge tallene frem for os i starten af den her forespørgselsdebat. For jeg tror, at de fleste mennesker i det her land tror, at det store voldsproblem, vi har, er unge, der render rundt med kniv på gaderne, og værtshusslagsmål og den slags. Det er også det, der får fokus; det er det, der er det spektakulære; det er det, som vi bruger ressourcer på; det er det, som nogle forsøger at vinde valgkampe på. Men den virkelig store gruppe af folk, der bliver ramt af vold, er altså kvinder, der bliver tæsket af deres nærmeste, af den, de stoler mest på, af den, der regner mest med, af den, de føler de er tættest på, i deres eget hjem. 60.000-65.000 kvinder og 29.000 børn ser det her ske. Og så skal vi jo også huske, at der er et stort mørketal her; der er en masse, vi aldrig nogen sinde får at vide, desværre.

En af de ting, vi får at vide lige nu, er, at den økonomiske spændetrøje, det økonomiske jerngreb, som kommunerne er blevet lagt i, også betyder at ses på det her felt. Vi har for nylig hørt historier om kommuner, der af økonomiske årsager vælger at sende voldsramte kvinder på

hotel og give dem et hotelværelse, og enhver, der bare har en lille smule forestillingsevne og empati, kan jo forestille sig, hvordan det må opleves at være tæsket ud af sit eget hjem, måske være flygtet over hals og hoved med ungerne under armen, og med hvad man lige kunne gribe i farten, og så sidde på et hotelværelse og se neonlysene blinke ude på gaden. Det er en skandale, og det er altså et udtryk for, hvor hårdt plaget vores kommuner efterhånden er.

Kl. 11.35

Vi kender en hel del til de menneskelige omkostninger på det her område. Vi har hørt historierne, vi har set filmene, vi har læst rapporterne. Vi kender ganske meget til, hvilke menneskelige omkostninger det her har. Men jeg synes på et tidspunkt også, at det bliver nødvendigt at tale lidt om de økonomiske omkostninger, fordi det åbenbart i det samfund, vi har, er et af de vigtigste måleinstrumenter. Et af de måleinstrumenter, der virkelig kan få politikere i sving og beslutningstagere i sving, er, hvis man kan sige noget om kroner og øre.

Jeg ved, at man har gjort forsøget i Sverige. Man har gjort det i nogle enkelte kommuner, og man har gjort det i enkelte styrelser. Man har forsøgt at få et overblik over: Hvad er de økonomiske omkostninger af mænds vold mod kvinder og børn? Det vil sætte vores udgifter til kvindekrisecentre og psykologbistand osv. i perspektiv. Det vil gøre det klart, at vi rent faktisk burde satse. Hvis vi ikke kan forstå det ud fra de menneskelige prioriteringer, så kan vi i hvert fald ud fra de økonomiske prioriteringer forstå, at vi burde satse langt, langt mere på at komme det her fænomen til livs og på at sætte ind.

Så vil jeg til slut sige lidt om bortvisningsloven, som jo også viser sig ikke rigtig at være kommet i gang endnu. Jeg mener også, at man skal gøre alt for at få bortvisningsloven til at fungere og gøre opmærksom på den osv. Men jeg synes også, det er meget vigtigt at understrege, at den altså ikke kan erstatte krisecenteret, den kan ikke erstatte psykologisk indsats over for de kvinder og børn, der bliver ramt af det her. De to ting er vi nødt til at være indstillet på også at satse på. Vi kan ikke spare os ud af det her ved at få bortvisningsloven til at fungere.

Og så er der endelig behandlingen af de voldelige mænd. Det er også en vigtig del af det her arbejde, hvis vi skal sætte ind. For ellers vader de der mænd jo fra den ene til den anden til den tredje, og mønsteret fortsætter.

Jeg vil ikke gøre det længere, tak.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til ordføreren, og så er det fru Line Barfod som ordfører.

Line Barfod (EL):

Jeg mener, at det er en af de vigtigste ting, man kan sætte ind over for, når man gerne vil opbygge et demokratisk samfund, at gøre noget for at få fjernet volden. Man kan jo både sige, at vi er nået utrolig langt, og også, at vi har langt igen. Man kan sige, at der i forhold til for hundrede år siden heldigvis er meget få mennesker i dag, der oplever vold i deres hverdag. Vi har fået fjernet volden mod tyende, vi har fået fjernet volden mod lærlinge, vi har fået fjernet volden mod skoleelever – selv om der stadig væk er vold i skolerne, er det heldigvis meget sjældent, at det er lærerne, der slår, og det er i hvert fald forbudt, at de gør det – og vi har også fået forbudt vold både mod ens hustru og mod ens egne børn.

Det, vi så mangler, er også at få volden til reelt at høre op ude i hjemmene, for jeg er fuldstændig enig med fru Pernille Frahm, når hun siger, at det er noget af det værste, man kan forestille sig, når det er ens allernærmeste, der udsætter en for det. Det drejer sig om den fysiske vold, men i allerhøjeste grad også om de psykiske problemer, der følger med, at det er den, man stoler på, den, der skal trøste en, den, der skal holde om en, der faktisk er den, man er bange for. Man går i hverdagen og skal hele tiden passe på: Hvornår sker det igen?

Derfor er det utrolig vigtigt med en lang større indsats på alle niveauer for at tage det her problem alvorligt og for at gøre det fuldstændig klart, at det er uacceptabelt, og at det under ingen omstændigheder kan accepteres, at man slår i hjemmet.

Vi håber så, at de nye politikredse også kan være med til, at man får en fælles holdning om, at der skal sættes hårdt ind. Men det er jo også nødvendigt at gøre noget for at forebygge, at det sker, og det er nødvendigt at tage sig af dem, der alligevel bliver udsat for det. Kvindekrisecentrene er fuldstændig afgørende i den sammenhæng. Det er nødvendigt, at vi sikrer, at de får penge, og at kvinderne kan være sikre på at få en plads, når de har behov for det, så vi får fjernet de eksempler, vi har set nu, på, at nogle bliver sendt på hotel i stedet for eller får afvisning på at få støtte.

Vi advarede jo om det, da vi diskuterede kommunalreformen. Kvindekrisecentrene advarede om, at det kunne blive en følge af kommunalreformen, at der ville være kommuner, der ville vælge ikke at betale for, at deres borgere kom på kvindekrisecentre. Men regeringen valgte ikke at tage advarslerne alvorligt, og derfor bliver regeringen nu nødt til at gøre noget for at sikre, at vi ikke igen om få måneder skal høre historier om, at der fortsat er kommuner, som sender kvinderne på hoteller i stedet for.

Det er også nødvendigt at sikre, at der er de nødvendige penge til at tage sig af kvinderne for og især også af børnene. Det er det også, hvis man vil forebygge, at de, når de vokser op, gentager det samme mønster. Derfor er det nødvendigt, at man sikrer, at de får en ordentlig behandling. I forhold til bortvisningsloven havde vi jo også debatten om, at det ikke var nok, at man bare lavede loven og sendte manden væk. Det var nødvendigt, at der også var både kvindekrisecentre med penge til at tage sig af kvinder og børn for, og at der også var nogle steder til mændene.

Dengang afviste regeringen fuldstændig, at det skulle være nødvendigt, men vi kan jo se nu, at det viser sig, at der er et stort problem der. Vi er nødt til at gøre noget for også at sætte ind og ændre på holdningerne og lære mændene nogle andre reaktionsmønstre.

Derfor mener jeg, at noget af det, der også skal opprioriteres, er, at vi skal blive langt bedre til at lære vores børn og unge om konflikthåndtering og konfliktmægling. Vi skal have det ind i uddannelserne. Vi skal også sikre, at de, der arbejder med det her område, bliver uddannet i det, og det gælder også politifolkene, der skal lære, hvordan man anvender redskaber til konflikthåndtering og konfliktmægling, men også at man på kvindekrisecentre, på mandecentre osv. får løbende uddannelse og efteruddannelse, så vi kan få ændret på holdningen til, hvordan man løser en konflikt, og kan sikre, at alle lærer at håndtere konflikter på en anden måde end med vold, allerede fra de er små.

Så kræver det, at man går ind og bruger nogle penge, både bruger nogle penge direkte på det her område, og også bruger nogle penge til at sikre, at det i hvert fald ikke er økonomiske problemer i familien, der er årsag til, at der kommer så store konflikter, så de nogle gange ender i vold.

Jeg ved godt, at der også forekommer vold i familier, der overhovedet ikke har økonomiske

problemer, og at også nogle af de allerrigeste kan være ude i, at de bruger vold i konflikter. Men der er ingen tvivl om, at det ender med vold i de familier, hvor økonomien er meget stram, hvor man ikke har penge nok at leve for, og hvor det er en diskussion om: Hvorfor har du nu brugt penge på at gå ud og købe en ny frakke, når vi mangler penge til aftensmad? Eller hvorfor har du nu gjort det ene eller det andet? Der bliver konflikterne nogle gange kørt op i en sådan hårdknode, at man ender med at bruge vold i stedet for. Derfor handler det også om at sikre, at alle har penge nok at leve for.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg siger tak til ordføreren, og så tror jeg, at hr. Morten Bødskov vil komme med en form for afrunding. Det er vist første gang, jeg har ledet et møde, hvor der ikke har været spørgsmål til en eneste ordfører. Så det må være sat fint på plads alt sammen.

Morten Bødskov (S):

Det er rigtigt, at det har været en forholdsvis fredelig debat, men jo også en debat om et meget vigtigt emne, og jeg vil gerne starte med at takke ikke mindst ministrene for deres redegørelser over, hvad der er sat i værk, og jo også perspektiverne på noget af det, som vi i fællesskab har sat i værk i forbindelse med satspuljeforhandlingerne.

Det er rigtigt nok, at loven om bortvisning, efter at den blev vedtaget, og før den blev vedtaget, har været lidt i en proces, hvor den enighed, vi har haft i satspuljeforligskredsen om initiativer til at forebygge bl.a. vold i hjemmet, jo også er et resultat af, at det, dengang vi vedtog loven, jo blev påpeget af det udvalg, der havde siddet og forberedt loven, at sammenhængen i indsatsen, der kunne forebygge vold i hjemmet, behandlingen af de voldsramte og de voldsudøvende, var en nøgle, for at det her skulle komme til at fungere. Det er vi fra Socialdemokraternes side i hvert tilfælde meget tilfredse med så er kommet efterfølgende.

Når det er sagt, vil jeg ud over dette blot redegøre for, hvorfor vi ikke kan støtte regeringens forslag til vedtagelse. Meget af det, der står i det, er såmænd udmærket, men der er, når det handler om det, vi fra den øvrige del af oppositionens side mener er centralt, nemlig behovet for bedre samarbejde mellem myndighederne om forebyggelse, behandling, beskyttelse af kvinderne og ikke mindst om den efterfølgende hjælp til at

komme videre, en mangel på konkrete tiltag i regeringens og Dansk Folkepartis forslag til vedtagelse.

Kl. 11.45

Der vil vi gerne henlede opmærksomheden på to af de punkter i vores vedtagelsesforslag, der altså er fremsat af De Radikale, Socialdemokraterne, SF og Enhedslisten, som bl.a. omhandler spørgsmålet om at få undersøgt konsekvenserne af indsatsen mod vold i hjemmet og ikke mindst behandlingen som følge af kommunalreformen, og ikke mindst også, at vi bliver mere konkrete med hensyn til, hvordan vi skal koordinere den her indsats, når vi foreslår, at man efter østrigsk forbillede opretter såkaldte interventionscentre, som netop har til formål at sikre, at der, når bortvisningen har fundet sted, sker en koordination af alle de elementer, der allerede er blevet peget på som nødvendige, fra da vi vedtog den her lov i 2004.

Det vil vi arbejde videre med, og vi er glade for, at der trods alt i Folketinget er bred opbakning til, at der skal ses med større alvor på vold i hjemmet, og at der også har været en vilje til, at hvis der kan komme ideer, så er regeringen villig til at se positivt på de ideer.

Så vi fortsætter arbejdet med at forebygge, behandle og sikre, at voldsramte familier får en bedre tilværelse, og på den baggrund skal jeg sige tak for en god debat i dag om et vigtigt emne.

Hermed sluttede forhandlingen.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Vi skulle egentlig gå til afstemning, men venter lige et par minutter, så de sidste medlemmer kan nå frem. Der er en lille, kort pause.

Afstemning

Forslag til vedtagelse nr. V 67 af Kim Christiansen (DF), Søren Pind (V) og Tom Behnke (KF) (*se side 6740*) vedtoges med 54 stemmer (V, DF og KF); 49 (S, RV, SF og EL) stemte hverken for eller imod.

Hermed var følgende forslag bortfaldet:

Forslag til vedtagelse nr. V 68 af Kirsten Brosbøl (S), Lone Dybkjær (RV), Pernille Frahm (SF) og Line Barfod (EL) (*se side 6738*).

Hermed sluttede forespørgslen.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg skal her udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 13.00.

Mødet udsat kl. 11.50

Mødet genoptaget kl. 13.00

Den næste sag på dagsordenen var:

14) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 120:

Forslag til folketingsbeslutning om bedre retsbeskyttelse af ejendomsfunktionærer m.fl.

Af Morten Bødskov (S) m.fl.
(Fremsat 21/3 2007).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Lene Espersen):

Beslutningsforslaget går ud på, at Folketinget opfordrer regeringen til at igangsætte et udvalgsarbejde med henblik på at ændre afgrænsningen af personkredsen i straffelovens § 119 og § 121 om bl.a. vold mod personer, der handler i offentlig tjeneste. Udvalgsarbejdet bør ifølge forslaget specifikt vurdere, om ejendomsfunktionærer skal beskyttes af de nævnte bestemmelser.

Forslagsstillerne anfører i bemærkningerne til forslaget, at der i lyset af den samfundsmæssige udvikling er behov for en revision af, hvad der i henhold til straffelovens § 119 og § 121 skal opfattes som offentligretlige opgaver, og hvilke persongrupper der skal være beskyttet af disse bestemmelser. Det anføres i den forbindelse, at ejendomsfunktionærer i den almene boligsektor bør være omfattet af § 119 og § 121, idet ejendomsfunktionærer varetager en række boligsociale opgaver af væsentlig samfundsmæssig betydning.

Der henvises i bemærkningerne også til en undersøgelse fra Lejerbo i København, hvoraf det fremgår, at ud af 43 ejendomsfunktionærer, der svarer på et spørgeskema, havde 24 mindst en gang oplevet alvorlige trusler.

Jeg vil i anledning af beslutningsforslaget indlede med at fastslå, hvad vi alle kan være enige om, nemlig at vold og trusler om vold er fuldstændig uacceptabelt. Det gælder, uanset hvem der bliver udsat for f.eks. et voldeligt overfald.

Netop denne holdning, at vold er en helt uacceptabel krænkelse af det enkelte menneske, var baggrunden for, at jeg i 2002, kort tid efter min tiltræden som justitsminister, tog initiativ til, at strafferammerne i straffelovens bestemmelser om vold blev forhøjede. Den strafskærpelse byggede på, at det strafniveau, der hidtil havde været i voldssager, efter regeringens opfattelse ikke i tilstrækkelig grad afspejlede den krænkelse, som ofrene bliver udsat for.

Efterfølgende har Rigsadvokaten i årlige redegørelser, som bl.a. er sendt til Folketingets Retsudvalg, kunne konstatere, at de forhøjede strafferammer er slået igennem i praksis, således at der nu gives højere straffe for vold, end tilfældet var, før den nuværende regering trådte til.

Det følger af det, jeg netop har sagt, at jeg kun kan have sympati for den helt grundlæggende holdning, der ligger bag beslutningsforslaget, nemlig at vi skal se meget alvorligt på bl.a. volds-kriminalitet. Det er en holdning, der er i fin overensstemmelse med den hårde kurs, som regeringen har stået for på dette område.

Når det gælder det nærmere indhold af beslutningsforslaget, må jeg imidlertid sige, at det synes at lægge op til en ordning, hvor man rent juridisk vil blande nogle ting sammen, som man ikke kan og bør blande sammen. Som nævnt lægger forslagsstillerne nemlig op til, at man bør overveje en ordning, hvor ejendomsfunktionærer bliver omfattet af de bestemmelser i straffeloven, der vedrører bl.a. vold mod offentligt ansatte som f.eks. politifolk.

I den forbindelse er det jo som bekendt sådan, at straffeloven indeholder nogle almindelige bestemmelser om vold i §§ 244-246 og en almindelig bestemmelse om straf for trusler i § 266. Disse bestemmelser er almindelige i den forstand, at de som udgangspunkt finder anvendelse, uanset over for hvem og i hvilken sammenhæng forholdet er begået.

Derudover har straffeloven på forskellige områder en række mere specifikke bestemmelser, herunder § 119 og § 121 om bl.a. vold mod offentligt ansatte. Sidstnævnte bestemmelse indeholder en særlig strafferetlig beskyttelse af personer, som det påhviler at handle i medfør af offentlig tjeneste eller hverv.